

Země za kameny v kruhu

Siyidarský trůn a příchod
prastaré magie

I.

Patrik Peška

● — pointa

Země za kameny v kruhu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Patrik Peška
Země za kameny v kruhu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Galeona Stříbrná vlna

**pokoj
Miriam**

Země

za kameny v kruhu

Země

za kameny v kruhu

**Sigldarský trůn a příchod
prastaré magie**

I.

Patrik Peška

● ■ **pointa**

*Probudila se silná a prastará,
avšak temné zlo zaklelo ji,
zaklelo do hlubokého spánku.
Je málo těch, kdo ji ovládá,
silná jako dech nejmocnějšího vánku.*

Zlo sílí!

*Mocná kletba času,
prastará magie v hlubinách strnulá,
siyldarský trůn vladaře postrádá.
Přijde však jiná, ještě starší,
mocnější než zlo – mocnější.*

**Věnováno lásce,
přátelství, moudrosti,
naději a víře.**

OBSAH

Jak to všechno začalo	15
Kouzebný přívěsek	25
První podivné dobrodružství	30
Překvapivé vzbuzení	36
V Trilitonii	42
Nehezke vyprávění	54
Příchod má své následky	76
Iristiai	99
Strýc Gwendor	120
Stříbrná vína	138
Prach Iristialu	153
Dormenský proud a cesta ke Kašmírovému ostrovu	161
Princ Aziz a princezna Badria	179
Tamarkaš — Zlaté město	193
Cesta na Tervielské souostroví	206

Jak to všechno začalo

Tento příběh začíná za časů staré dobré Anglie. Bylo to několik let po válce, která, jak se zdá, zemi vůbec nezměnila – alespoň co se týče kouzel a zázraků, neboť ty tam byly vždycky, a věřím, že tam stále někde jsou.

Už uběhla spousta času od dob, co dospělí – nebo snad už staří – Jane a Michael vzpomínali na svá dobrodružství s Mary Poppins, a pokaždé, když se přihnál západní vítr, pevně doufali, že se s ní zase uvidí. Šedivými ulicemi zněly melodie kopyt, do nichž se mísilo řinčení kočárů a nasládlá vůně plynových lamp. Kdybyste se dnes někoho zeptali, jak na tu dobu vzpomíná, mnozí by se zasnili a řekli, že byla úžasná.

V tomto zvláštním čase žila ve městě Londýně holčička jménem Miriam Alviová. Bydlela nedaleko Buckinghamského paláce, jehož zahrady pokaždé obdivovala. Vlastně pokaždé, když je viděla, neměla nejmenších pochyb o jejich neskonale kráse. Protože už začínalo léto – mimochodem letos hodně vydařené – do konce školy už zbývalo pár dní. Jakmile totiž začaly prázdniny, odjížděla za svým dědečkem do Salisbury.

Ono na tom určitě není nic zvláštního, ale ta vesnička stojí za povšimnutí. V okolí té pláně, kde se stromy vzpínaly k nebi a jejich koruny soupeřily o krásu a mohutnost, kde se jehličnany třpytily stříbrnými jehličkami a jedle hrdě nesly šišky, stály *kameny*. Každý je tam tak znal, ale vy je budete znát spíše pod jménem *Stonehenge*. A právě zde to všechno začalo.

Kdyby Miriamin dědeček netvrdil, že je kouzelníkem ze Stonehenge, leckdo by o něm netvrdil, že je blázen, a já bych asi takový příběh nikdy nenapsal, ale jemu na tom nezáleželo. Vyprávěl Miriam příběhy, které její maminka velmi nerada slyšela. Ta mu totiž vždycky říkala: „Dědečku, není na tohle už stará?“ Nebo: „Je to čirý nesmysl – sám to víte!“ A další poznámky, které uslyšíte jen od dospělých. Říkala to také proto, protože se jí zdálo, že zní velice podivně. Jenže kdybyste je slyšeli vyprávět od dědečka Edwina vy, byli byste bývali poznali, že je v nich něco víc. Byly to příběhy plné kouzel a zázraků, kde se plní i ty nejpodivnější sny. Půlnoční tance, svátky jara, fauni, satyři, trpaslíci, jednorožci a také žijící stromy a mluvící zvířata.

Miriam už vyslechla vyprávění o velikých tvorech, tak velikých, že se jejich hlavy dotýkají samotných hvězd, o královstvích ve vodě, oslavách a tancích dryád, královské spravedlnosti a lásce. Třebaže byl Edwin starý člověk, nikterak to neměnilo fakt, že mu Miriam věřila. Podle něj totiž cesta *do Země za kameny v kruhu* vede, ovšem jen pro ty, co v ní věří.

Asi týden po začátku prázdnin, brzy ráno, nastoupila Miriam s rodiči do vlaku, směřujícího do Salisbury. Lokomotiva ještě zasupěla na nádraží a rozjela se za zvuku píšťalky. Železniční tunel rozzvučil její hlas a nevlídné, šedivé barvy Londýna vystřídaly zelené louky, lesy a pole. Tatínek a maminka si o něčem povídali, ale jejich hlasy se Miriam ztrácely, protože její mysl už byla jinde. Seděla vedle dědečkova křesla a on začal:

„Pokud budeš pevně věřit, Miriam, ve svá přání,“ řekl, „splní se ti. Nesmíš zapomínat – kdo má pevnou víru, má i naději.“

„Jak poznám, dědečku, že mám pevnou víru?“ zeptala se.

Dědeček se usmál a odpověděl: „No, každý ji poznáme trochu jinak...“ Na chvíli se zamyslel. „Ovšem ty, Miriam, se toho budeš moci i dotknout.“

„Tomu moc nerozumím,“ řekla rozpačitě.

„Čekání v naději,“ vysvětloval, „objasní i ty nejpodivnější otázky. Všechno se dočkáš a nebude to dlouho trvat. Čas je klíčem k tajemstvím, na to také nezapomínej.“

„Páni!“ vydechla Miriam.

„Nevím, jestli jsem ti vyprávěl ten příběh –“

„Jaký, dědečku,“ skočila mu horlivě do řeči.

„O Iristialu,“ odpověděl.

„Ne, takový jsem ještě neslyšela!“ odvětila Miriam a název v ní vzbuzoval mnohem více, než byste vy nebo já očekávali.

„Tak to je dobře, protože je nejvyšší čas. Tento příběh je hodně starý a moc důležitý,“ ještě podotknul, nadechl se a spustil:

„V čase, který se teprve narodil, kdy světlo světa svítalo jen chvíli, žil jeden faun. Říkali mu Hroudička. Měl totiž rád květiny a hodně jim rozuměl. Pečlivě je zaléval, hladil je a šeptal jim slova, jimiž je obveseloval. Ačkoli měl na svém záhoně nepřeborné množství vzácných květín, ze všeho nejvíce miloval sedmikrásky. Mnozí mu je obdivovali, jiní pochvalovali a někteří dokonce záviděli. Říkal jim Sluníčka země.

Jednoho dne však přišla temná bouře a prudké deště, které způsobily pohromu. Všechny sedmikrásky byly bušícími kapkami a větrem zničeny. Hroudička nemohl dělat nic, než žalostnit a plakat. Poté, co bouře ustala, věděl, že už nikdy nebudou tak krásné. Mnoho dní a nocí pracoval, přesazoval, vyprávěl jim příběhy, aby je zachránil, avšak marně. Faun nevěděl, jak dál, a veškeré síly ho opustily, ale uvnitř stále doufal.

Jednou v noci, po mnoha dnech usilovné práce, únavy a sklíčenosti k němu promluvil hlas. Zněl mocně a dunivě a Hroudička měl pocit, že k němu promlouvá samotná obloha.

„Neplač, faune! Čas všechny rány zahojí!“ řekl Hlas.

Hroudička si myslel, že sní, a tak se ničemu nedivil.

„Kdo by neplakal nad ztrátou takové nádhery, Hlase?“ zeptal se s pochybami.

„Proč myslíš,“ začal Hlas, „že bych neplakal nad ztrátou?“

Já nevím... myslím si to,“ odpověděl faun.

„Kdyby mi tě nebylo líto, nepromluvil bych k tobě,“ odvětil Hlas.

„Kdo vůbec jsi?“

Já jsem i nejsem.“

„To nedává žádný smysl,“ pověděl Hroudička rozpačitě.

„Netrap se tím, Hroudičko...“

„Ale já se netrápím, že tomu nerozumím. Trápím se kvůli květinám – a vůbec, zdržuješ mě od mého smutku!“

„A není to dobře?“ zeptal se Hlas.

Hroudička se nad tím zamyslel a pak řekl: Já nevím... myslím... možná ano.'

Já jsem štěstí a radost a jsem tu kvůli věcem, jež se ti staly. Nechci tě vidět smutného, a proto ti pomůžu.'

Jak mi může hlas v mé hlavě pomoci?' kroutil Hroudička nevěřicně hlavou.

Jsem zem, jsem louka, jsem nebe, jsem –'

Jsi déšť, který mi zničil květiny,' skočil mu Hroudička do řeči.

Hlas se zvonivě zasmál, až se zem zatřásla.

Já jsem naděje v tvém srdci. Přiznej si, stále jsi někde uvnitř věřil, že se to spraví. Ačkoli ti pohled říkal, že ne, tvůj vnitřní hlas ano.'

Hroudička přikyvoval.

Protože je nebe bez hvězd, chci tě pozdvihnout a ukázat každému obyvateli této země, že ten, kdo bude věřit, bude mít naději. Hvězda, která bude vyzvižena mezi ostatními, se stane průvodcem všem zbloudilým duším. Bude nejzářivější a nejbliže k těm, jež se prokáží tvou ryzostí...'

Hlas se na chvíli odmlčel a poté s burácením spustil: Budiž tedy Iristial! Hvězda hvězd! Hvězda naděje! Hvězda všech!'

Mocný hlas se rozlehl po celém světě. Hroudička se vylekaně přikrčil a s obavami hleděl k obloze. Najednou se začalo něco dít. Na temně modré obloze se rozzářilo nejprve bílé světlo, podobné stříbrnému závoji, jehož intenzita postupně sílila, až celou krajinu zalila zářivým světlem. Sedmikráskám se očividně vracela síla, protože zvedaly své hlavičky a rozzářily se jako hvězda. Světlo nakonec ustalo a na obloze se rozsvítil jasně zářící bod. Nebeským síním se narodila první hvězda!

Iristial se stal!' pokračoval hlas. 'Kdokoli v úctě, strachu, lásce, přátelství a moudrosti vůči mně se projeví, bude vyzvižen jako ty. Čím více hvězd uvidíš, tím klidnější bude tvé srdce. Už nikdy nebudeš sám! Může to být každý, nemusí jím být nikdo! Jen si zapamatuj – každá z nich něco bude znamenat!' A Hlas se s utichající ozvěnou vytratil.

Od té doby Hroudička věřil, že mít naději je víc než všechny poklady světa."

"Ten příběh se mi moc líbí, dědečku!" vyhrkla Miriam užasle.

"To mě těší," odpověděl dědeček a něžně ji pohladil po vlasech.

"Kdo ale mohl být ten hlas?" zajímala se.

„Kdybych ti to pověděl, všechno by ztratilo svůj smysl,“ zašeptal tajemně. „Na to musí každý přijít sám. Umíš poznat nějaké hvězdy?“

„No... možná bych poznala Severku,“ přemýšlela chvíli, „a taky Slunce!“

„Dobře, velmi dobře,“ pověděl dědeček potěšeně a usmál se. „A já tě naučím ještě jednu a moc důležitou hvězdu.“

Dědeček vstal z houpacího křesla, šel ke knihovničce. Z police vybral velkou starou knihu s odřenými zelenými deskami, znovu se posadil a začal vysvětlovat: „Tady tohle,“ ukazoval přitom prstem, „je souhvězdí Persea a tady je hvězda Miram. Je malinká, ale najdeš ji –“

„Zní skoro jako moje jméno!“ přerušila ho Miriam s rozzářenou tváří.

„Ano,“ odpověděl dědeček, „je mu podobné. Musíš si zapamatovat, kde je! Za chvíli ti ji ukážu na nebi. Pro tuto zvláštní chvíli jsem požádal pana Macfeelyho, ať zapálí lampu později.“

„Proč je ta lampa tady v zahradě, dědečku?“

„To je moc dlouhý příběh, Miriam. Kdysi dávno tudy vedla cesta,“ zamyslel se. „Teď tu ovšem stojí dům a oni na ni zapomněli... a pojd' už, slunce zapadlo za kopce.“

Lampa skutečně nesvítla a dědeček tak mohl Miriam ukázat souhvězdí Persea. Naučil ji, kde se nachází hvězda Miram, a ona od té doby věděla, kde ji najít. Když se na ni podívala, zdálo se, jako by hvězdu znala odjakživa.

„Pokud ti někdy bude smutno – a že se takové chvíle objeví v životě každého z nás – vzpomeň si na ni, protože ta hvězda je ti blíže, než si myslíš.“

Dědeček se na Miriam podíval a jeho pohled prozrazoval mnohem víc, než říkal.

„Cítím se zvláštně,“ přemýšlela Miriam, „ale nedokážu si to vysvětlit.“

„Čas je sice neúprosný, avšak odhalí všechna tajemství.“

„Co když se toho nedočkám?“

„Ten, kdo pevně věří,“ vysvětloval, „se dočká všeho. Pokud věříš tomu, co jsem ti vyprávěl –“ Dědeček nedopověděl.

„Miriam, slyšíš mě?“ vytrhl ji ze snění maminčin hlas. Zněl, jako by přicházel z chodby, která vedla do pokoje. Kolem Miriam se všechno zamlžilo, dědečkův hlas se vytratil a sen se rozplynul. Maminka seděla

vedle ní, zvuk lokomotivy se zase rozzvučil a za okénkem se krajina opět změnila.

„Copak se ti zdálo, Miriam?“ zeptal se otec. Jenže než stihla Miriam odpovědět, vlak prudce zastavil, oblaka páry zahalila cestující a maminka prohlásila: „Jsme v Salisbury! A teď půjdeme pěkně pěšky, procházka nám prospěje.“

Jenže jí se to řeklo, protože nemusela tahat kufry, které podle tatínka obsahovaly spíše kameny než oblečení. Jakmile je zvedl, rázem věděl, že to bude cesta přinejmenším na hodinu. Cestou si párkrát odpočinul a pak se s velkým funěním trmácel dál.

Když dorazili k domu slečny Coverleyové, slastně si oddychl. Od ní zbývalo jít jen za roh a uličkou mezi dvěma ploty do kopce k domu.

Koruny stromů podél chodníku se začaly silně třást. Zvedal se vítr, který unášel chmýří pampelišek a zakrýval blankytnou oblohu šedivým hávem. Podle toho, jak vypadal, se na Salisbury hnala silná letní bouřka. Miriam proto přidala do kroku. Maminka si toho všimla a spěšně řekla: „Miriam, buď hodná a neobtěžuj dědečka. Je příliš starý na to, aby ti mohl vyprávět příběhy. Ty budeš mít své práce dost!“

Miriam posmutněla, ani se neotočila, sklopila hlavu a šla. Už se těšila, až zase uvidí svého milého dědečka, a ještě víc na jeho krásné příběhy.

„Jsi na ni moc přísná,“ namítl tatínek s vypětím v hlase, protože právě zvedl kufry. „Podívej, jak se těší, nekaz jí radost.“

Jenže maminka jako by spíše odsekla a snažila se, aby to tolik nevyznělo: „Víš, jak to teď je,“ rázně kývla hlavou. „Nechci, aby si dělala falešné naděje!“

„Kdyby to otcí vadilo,“ nedal se tatínek, „už dávno by nám něco řekl. Vždyť je ještě dítě! Nezdá se ti, že to někdy přeháníš?“

„Andrew!“ Její hlas měl ten zvláštní nádech, který prozrazoval, že jí došla slova nebo že neochotně uznala jeho pravdu.

Zbývalo jen pár kroků, aby došli k domu. V silném větru, který svištěl korunami, chodníky a plotem, projel ulicí kočár s bílými koňmi. Jel tak rychle, až se zdálo, že s větrem hraje o závod. Tatínek i maminka se na okamžik zastavili, aby se tou nádherou pokochali, protože kočáry se v Londýně vidávaly už málokdy. Koně se vši hrdostí projeli kolem nich, zatímco Miriam nenápadně proklouzla do domu.

V hale se na okamžik zastavila a rozhlédla se. Dům působil prázdně, což ji trochu znepokojilo.

„Dlouho jsem tu nebyla!“ pomyslela si, aniž věnovala větší pozornost zvláštnímu tichu, které dům zahalovalo. Vyběhla po schodech nahoru a zastavila se u dveří, které zdobila krásná rytina hradu s věžemi dotýkajícími se mraků. Rytina byla stále výrazná, jako by ji stáří vůbec nezasáhlo. Miriam vždy připomínala dědečkovu vyprávění.

Otevřela dveře a vešla do dlouhé chodby s dřevěným obložením a zeleně malovanými stěnami, které byly místy zahaleny obrazy krajiny a Londýna. S přibývajícím šerem světlo svícňů žloutlo, zatímco oblohu za okny křížovalyblesky.

Chodba byla docela dlouhá a než došla ke dveřím dědečkova pokoje, tiše si odříkala říkanku, kterou si sama kdysi vymyslela:

*„Dětské kroky pomalé jsou,
staré kroky se taky tak hnou.
Za dveřmi místnost velká není,
je tam houpací křeslo,
na kterém dědeček sedí.
Poté co zaklepu, uslyším hlas,
těším se na nové příběhy zas.“*

Jen co domluvila, zaklepala ťuk, ťuk, ťuk. Srdce se jí rozbušilo napětím. Venku začalo prudce pršet, kapky hlasitě bubnovaly do oken – bum, bum, bum. Miriam si uvědomila, že už čeká příliš dlouho, a s nedočkavostí vstoupila dovnitř. Okny a komínem se rozkvílel vítr a začal velice smutně zpívat. Edwin měl okna na sever i na jih, a když jste se pořádně nahnuli, dalo se z toho severního pozorovat východ nebo západ slunce. Teď za nimi byly jen provazy vody. Miriam se rozhlédla po obrazech a měla na jednu pocit, jako by postavy i krajiny posmutněly. Co to mělo znamenat? Jak si jejich pohledy vysvětlit? Jedno z oken na severní straně se náhle otevřelo, vpustilo silný vítr a dveře práskly. Houpací křeslo, na němž dědeček seděl, se mírně rozhoupalo. Kolem vysokého opěradla vystupoval kouř nasládlé chuti. Zamířil k praskajícímu krbu a pak se u něj rozplynul. Miriam tu vůni znala, a když sledovala, jak mizí, přistoupila blíže:

„Dědečku, konečně jsem tady!“ zvolala rozechvěle. Velmi chtěla slyšet jeho hlas a zároveň se cítila zvláště. Vzduch byl divný, dům byl divný, všechno tu bylo jiné.

Edwinova hlava byla v dumající poloze. Než se křeslo zastavilo, stále měla naději, ale teď se její srdce sevřelo ještě větší úzkostí, protože dědeček nereagoval.

Malá stolička, na kterou si často natahoval nohy, vypadala také pochmurně. Skoro se zdálo, že říká: „Už tu není ten, jehož unavené nohy jsem podpírala.“

Pak dědečka obešla a pohlédla na něj. Jeho oči byly zavřené, jako by spal – jako by snil. Dýmka v ústech stále vydávala tenký modravý dým, jenž byl poslední živou vzpomínkou. Miriam si nechtěla připustit, co vidí, stále tomu nevěřila, jakmile však ucítila v očích slzy, věděla, že nemá smysl se bránit. Dědeček usnul navěky!

Naposled ho chytila za ruku a myšlenkami tápala kdesi ve tmě, aby našla světlo vzpomínky na něj. Ruka tiskla ruku a slzy rostly a těžkly více než dešťové kapky venku. V té chvíli přemýšlela o všem, co spolu zažili.

„Kdo mi teď bude vyprávět o Trilitonii, dědečku?“ šeptala zoufale a uvědomila si, že mluvit je nesmírně těžké. „Prosím, vstaň a vyprávěj mi o ní, copak mě neslyšíš?“ Klekla si k němu a podlehl pláči, jaký v životě nezažila. Třebaže to trvá nějakou chvíli napsat, všechno se stalo velmi rychle. Do pokoje náhle dolehly kroky rodičů. Jakmile uslyšeli její pláč, přispěchali dovnitř, přičemž se ozvaly dunící rány padajících zavazadel.

„Miriam, co se stalo?“ vykřikl otec rozrušeně. Než si dal věci dohromady, už za ním stála maminka. Když ona spatřila, co se stalo, začala se třást, přiložila ruku k ústům a silně se do ní rozplakala. Udělalo se jí špatně a ještě z posledních sil řekla: „Miriam, honem, pojď za mnou!“ Přitom ji zradily vlastní nohy, ale rozrušený tatínek pohotově zareagoval a odvedl ji do kuchyně. Miriam zůstala v pokoji sama.

Dokážete si představit, jaké neštěstí je potkalo? Celý dům se najednou proměnil ve smutné a tiché místo. Byl tak malý a prázdný, protože mu chyběla dědečkova duše. Prála si oživit vzpomínky, přesunout se do nich a znovu je prožívat. Ale jak? Je tohle snad ona bezmoc, kdy nemůžete vrátit čas? Věděla, že i kdyby plakala celý život, nic by tím nezměnila.